

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119213596
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1119213596.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Milana Chalupku a JUDr. Jany Richterovej, v spore žalobcu: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom v T., S. XX, zast. doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., advokátom v Piešťanoch, Nitrianska 1837/5, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej pred súdom koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 14. októbra 2020 č.k. 6C/7/2020-94 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1/Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody, pozostávajúcej z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a nemajetkovej ujmy, súčasne žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2/Žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že bolo proti nemu vedené trestné stíhanie a dňa 26.10.2006 mu bolo, podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), c) Trestného zákona. Obvinenie mu bolo vznesené z dôvodu, že ako zamestnanec ČSOB Leasing, a.s., v čase od 1.7.2006 do 17.7.2006 v Bratislave v sídle spoločnosti v úmysle obohatiť sa na škodu cudzieho majetku sfaľšoval Zmluvy o spotrebnom úvere na ojazdené motorové vozidlá ako aj príslušné doklady k týmto zmluvám a to tým spôsobom, že sfaľšoval podpisy schvaľujúcej osoby, zmenil dodávateľa vozidla, pričom celkovú sumu vo výške 2.105,900 SK, na základe sfaľšovaných zmlúv ČSOB Leasing a.s. po čiastkach podľa jednotlivých zmlúv uhradil na účet číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v J. J. a.s. na fiktívneho dealera D. P. I., pričom tento účet na fiktívnu osobu si mal dňa 5.7.2006 založiť obvinený a to tým spôsobom, že o to požiadal svoju kamarátku E. A. pracovníčku J. J., a peniaze v hotovosti z tohto účtu vybral samotný D. E. v dňoch 14. 15. a 19.7.2006 a to tým spôsobom, že o to požiadal svoju bývalú kolegyňu a kamarátku P. E., tiež pracovníčku J. J. a.s., čím svojim konaním spôsobil poškodenej spoločnosti ČSOB Leasing a.s. škodu v celkovej výške 2.105,900 SK. Dňa 18.05.2012 Okresná prokuratúra Bratislava V podala na osobu žalobcu obžalobu, Okresný súd Bratislava V ho dňa 13.05.2014 oslobodil spod obžaloby a dňa 02.12.2014 Krajský súd Bratislava zamietol odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava V a potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02.12.2014. Konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a pred súdom trvalo od vznesenia obvinenia dňa 26.10.2006 až do oslobodzujúceho rozsudku, t.j. do 02.12.2014. Celé toto konanie podľa žalobcu mu zničilo profesionálny život a poznačilo aj jeho zdravie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti si uplatnil žalobca v rámci nároku na náhradu škody 25.000 eur, ktorá pozostáva z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a za poškodenie dobrého mena. Bližšie

svoj nárok nešpecifikoval. Za nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, žalobca považoval obžalobu Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 18.05.2012 sp. zn. 1Pv 774/06, ako aj celý dozor nad prípravným konaním. Dňa 28.04.2017 žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti dňa 04.05.2017 pod č. 44744/2017/141 žiadosť postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky žiadosť vybavila dňa 04.07.2017 pod sp. zn. VI/4 Gc 79/17/1000-8, žiadosti nevyhovela, čo bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 11.07.2017. V žiadosti žalobca žiadal náhradu nemajetkovej ujmy v rovnakej sume a z rovnakého titulu ako v žalobe. Svoj nárok tiež bližšie nešpecifikoval. K vzniku nemajetkovej ujmy a jej výške žalobca v žalobe nenavrhol vypočítať žiadnych svedkov a k uplatňovanému nároku k žalobe nepredložil žiadny dôkaz.

3/ Žalovaná so žalobou nesúhlasila, vznesla námietku premĺčania s tým, že právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je premĺčané. Súčasne poukázala na to, že žalobca za nezákonné rozhodnutie označuje obžalobu Okresnej prokuratúry Bratislava V z 18.05.2012 sp.zn. 1Pv 774/06. Obžaloba nie je rozhodnutím, ktoré by bolo možné zrušiť alebo zmeniť pre nezákonnosť postupom podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z.. Obžalobu je možné len vziať späť (§ 239 ods. 1 Tr. por.) alebo je možné od obžaloby ustúpiť (§ 239 ods. 2 Tr. por.). Vznik nemajetkovej ujmy je v žalobe odôvodnený iba subjektívnymi pocitmi žalobcu, bez uvedenia konkrétnych skutočností a zo žaloby súčasne nie je zistiteľné, akým spôsobom, a na základe čoho žalobca dospel k záveru, že mu vznikla nemajetková ujma práve v tejto sume. Nemajetkovú ujmu nestačí len tvrdiť, ale jej vznik, aj výška musia byť preukázané, pričom dôkazné bremeno je na žalobcovi.

4/Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je založená objektívna zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. V zmysle súdnej praxe sa jedná o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle takisto zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že v danom prípade nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začalo trestné stíhanie na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa v danom prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Súd v tomto smere poukázal na skutočnosť, že v konečnom dôsledku bol žalobca oslobodený preto, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nespáchal. V tomto smere teda súd posúdil trestné stíhanie voči nemu vedené za nezákonné.

5/Súd však v tomto prípade meritum veci neposudzoval, nakoľko sa musel vysporiadať so žalovanou vznesenou námietkou premĺčania. Premĺčacia trojročná subjektívna lehota na uplatnenie si nároku na náhradu škody začala žalobcovi plynúť dňom nasledujúcim po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. Tým dňom bol deň 02.12.2014. Premĺčacia lehota teda začala plynúť dňa 03.12.2014. Trojročná premĺčacia lehota by ideálne uplynula 03.12.2017 bez prerušenia.

6/Platná právna úprava rozlišuje objektívnu a subjektívnu lehotu premĺčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Subjektívna premĺčacia lehota práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (bez ohľadu na to, či škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom) je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V tomto konkrétnom prípade za takýto deň súd považuje deň právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. V ten deň už poškodený jednoznačne poznal svoju škodu. V prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu verejnej moci je objektívna premĺčacia lehota desať rokov a táto začína plynúť odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda. Táto premĺčacia lehota sa neuplatní, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Za takéto rozhodnutie treba považovať rozhodnutie o vznesení obvinenia zo dňa 26.10.2006, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 30.10.2006, a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2006. Teda od nasledujúceho dňa začala plynúť objektívna

premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 29.11.2016. Toto rozhodnutie zakladá právo na náhrady škody a toto rozhodnutie bolo de facto zrušené až oslobodzujúcim rozsudkom.

7/V danom prípade bolo na základe vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca sa o škodu, ktorá mu mala byť nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci spôsobená, dozvedel najneskôr dňa 02.12.2014 - právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku. Žalobca nesprávne v žalobe označil obžalobu za nezákonné rozhodnutie. Nakoľko žaloba bola na súd podaná až dňa 23.09.2019, nie je možné mu právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím v dôsledku premlčania priznať. V tomto prípade aj pri aplikovaní ustanovenie § 19 ods. 3 citovaného zákona, došlo k prerušeniu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v dôsledku podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku od 28.04.2017 - od podania žiadosti na MS SR do doručenia oznámenia od GP SR, že jeho žiadosť bola odmietnutá ako nedôvodná. GP SR toto žalobcovi oznámila listom zo dňa 04.07.2017, ktorý mu bol doručený 11.07.2017. Spolu trvalo predbežné prerokovanie nároku teda 75 dní. Z uvedeného vyplýva, že premlčacia lehota sa prerušila na 75 dní. Teda premlčacia lehota sa predĺžila o 75 dní do dátumu 15.02.2018. Začiatok subjektívnej doby nastal v priebehu plynutia objektívnej doby. Objektívna doba skončila 31.10.2016, teda právo sa premlčalo v objektívnej premlčacej dobe a na viac aj v subjektívnej premlčacej dobe, ktorá tak isto skončila pred podaním žaloby. Námietka premlčania žalovanou bola vznesená dôvodne, a preto súd žalobu v plnom rozsahu zamietol, pričom vec v merite neprejednával. Námietka premlčania zásadne neodporuje dobrým mravom, pretože inštitút premlčania prispieva k istote právnych vzťahov a je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Uplatnenie premlčacej námietky by sa priečilo dobrým mravom iba vo výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia práva a bolo by neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. (Rozsudok NS SR 25Cdo 484/99, 21Cdo 992/1999, 33Cdo 1864/2000).

8/O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, plne úspešnej žalovanej však v konaní žiadne trovy nevznikli, nebolo tak možné ich náhradu priznať.

9/Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca. Zhrnul podstatné skutkové okolnosti prípadu, zopakoval, že za nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, žalobca považuje obžalobu Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 18. mája 2012 sp. zn. 1Pv 774/06, ako aj celý dozor nad prípravným konaním. Pokiaľ žalovaná namietala, že práva žalobcu na náhradu škody neboli porušené podaním obžaloby a aktívnym dozorom prokuratúry, poukázal odvolateľ na to, že obžalobu je možné vziať späť (§ 329 ods. 1 Tr. por.) alebo je možné od obžaloby ustúpiť (§ 239 ods. 2 Tr. por.), no dozorujúci prokurátor nevyužil ani jednu z uvedených možností, žalobcu až súd spod obžaloby oslobodil. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že objektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť už vznesením obvinenia a jeho právoplatnosťou dňa 28.11.2006, 10-ročná objektívna premlčacia doba tak uplynula dňa 28.11.2016, s týmto sa žalobca nestotožnil, nakoľko vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por. ešte nepreukazuje jeho vinu a platí prezumpcia nevinu - nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Preto môže byť za začiatok objektívnej premlčacej doby považovaný až moment podania obžaloby zo strany prokuratúry na súd dňa 18.05.2012. Taktiež odvolateľ poukázal na skutočnosť, že premlčaniu nepodliehajú osobné práva. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10/Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu mala za to, že v danom prípade objektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa, keď bolo poškodenému doručené rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda, pričom v žalobcovom prípade bolo takýmto rozhodnutím uznesenie vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V spisovej značky ORP-853/OEK-B5-2006 MM o vznesení obvinenia zo dňa 26.10.2006, žalobcovi doručené dňa 30.10.2006. Momentom vydania tohto uznesenia sa žalovaný v rámci trestného konania ocitol v procesnom postavení obvineného a bolo možné voči nemu použiť prostriedky uvedené v Trestnom poriadku, je teda nepochybné, že týmto momentom začali na neho vplyvať negatívne dôsledky trestného konania. Objektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť podaním obžaloby prokuratorkou dňa 18.05.2012. Podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda, pričom obžaloba nie je rozhodnutím, ktoré by bolo možné zrušiť alebo zmeniť pre nezákonnosť postupom podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Obžalobu možno iba vziať späť podľa § 239 ods. 1 Tr. por. alebo možno od obžaloby ustúpiť podľa § 239 ods. 2 Tr. por. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že osobné práva nepodliehajú premlčaniu, poukázala žalovaná na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. novembra 2012 sp. zn. 2 Cdo 194/2011, v zmysle ktorého premlčaniu síce nepodliehajú osobné práva

(práva zviazané s osobnosťou človeka) a prejavy osobných stránok človeka (§ 11 OZ), ale právo na náhradu nemajetkovej ujmy - tzv. peňažná satisfakcia je osobným právom majetkovej povahy, a teda premlčaniu podlieha. Vzhľadom na vyššie uvedené bola žalovaná názoru, že v danej veci uplynula 10-ročná objektívna premlčacia lehota, plynúca odo dňa oznámenia uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, žalobcovi doručeného dňa 30.10.2006, súčasne ale uplynula aj subjektívna 3-ročná lehota, ktorá žalobcovi začala plynúť dňom nasledujúcim po dni právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, a to uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.12.2014 sp. zn. 3To 108/2014. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11/Žalobca v písomnej reakcii na vyjadrenie žalovanej sa s jej názorom nestotožnil, podľa neho až keď mu bol potvrdený Krajským súdom v Bratislave oslobodzujúci rozsudok dňa 02.12.2014, mu začala plynúť doba premlčania 10 rokov. Tomuto rozhodnutiu predchádzalo podanie obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V z 18.05.2012, ktorou mu bola spôsobená škoda. Nestotožnil sa s názorom žalovanej, že lehota plynula od vznesenia obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku a to od 28.11.2006, nakoľko bol spod nezákonnej obžaloby dňa 02.12.2014 oslobodený.

12/Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z. (CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné.

13/Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 1 - § 17 cit. zákona je objektívnou zodpovednosťou štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nie je možné zbaviť, a ktorá je založená na splnení troch podmienok, a to 1/ existencia nezákonného rozhodnutia, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody. Prvotnou podmienkou je teda existencia rozhodnutia, ktorým v konkrétnej veci štátny orgán aplikoval všeobecné pravidlo právnej normy na ním prejednávaný prípad a rozhodoval tak o právach a povinnostiach individuálnych subjektov. Nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby právoplatné, alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľné rozhodnutie, bolo ako nezákonné zrušené alebo zmenené a zároveň aby bolo preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo.

14/Podľa Trestného poriadku (Tr. por.) obžaloba nie je rozhodnutím, ale len procesným návrhom prokurátora podľa § 234 a nasl. Tr. por. Podanie obžaloby by tak mohlo byť považované len za nezákonný postup (rovnako ako aj celý dozor nad prípravným konaním) a to len v prípade, ak by nebol dôvod na takýto postup, ale jej podaním bol porušený zákon. Podanie obžaloby resp. celý dozor nad prípravným konaním nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie, ktorým by mohol byť založený dôvod pre vznik škody nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, súd tiež môže prejednať len tú škodu a priznať nároky len zo škody, prejednanej v predbežnom prerokovaní veci.

15/Pokiaľ ide o obžalobu ako žalobcom tvrdené nezákonné rozhodnutie, toto nemožno považovať za nezákonné aj z dôvodu, že obžaloba nebola v súlade s ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ako „právoplatné rozhodnutie“ zrušené príslušným orgánom. Nezákonným rozhodnutím, za ktoré môže štát eventuálne, podľa zákona č. 514/2003 Z.z. niesť zodpovednosť za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, je považované rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie začína. Týmto rozhodnutím však nie je podanie obžaloby, pretože obžalobou sa trestné stíhanie nezačína a ani sa nejedná o rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní vo vlastnom slova zmysle. Súd je viazaný žalobou žalobcu a nemôže ex offio, teda z úradnej povinnosti, žalobný návrh meniť. Ak žalobca označil ako nezákonné rozhodnutie obžalobu, nebola jeho žaloba dôvodná, pretože obžaloba nepredstavuje rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní.

16/V súvislosti so zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu, súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že jediným rozhodnutím, ktoré spĺňa podmienku "nezákonnosti" je uznesenie vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V sp. zn. ORP-853/OEK-B5-2006 MM o vznesení obvinenia zo dňa 26.10.2006, žalobcovi doručené dňa 30.10.2006. Súd pritom vychádzal z právneho názoru, že zastavenie trestného stíhania ako aj oslobodenie spod obžaloby majú rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. V danom prípade možno vyvodit' záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 5 zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.

17/Pri práve na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z.z. stanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok plynutia pri každej z nich je upravený odlišne. Objektívna premlčacia doba je upravená tak, že začiatok jej plynutia nastáva jednoducho na základe objektívnej skutočnosti, bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti

poškodeného o jeho nároku na náhradu škody. Pri subjektívnej premlčacej dobe § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. stanovuje, že právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa dozvedel o škode, pričom ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia doba od doručenia resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Špecifikom plynutia premlčacej doby v prípade nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je skutočnosť, že táto premlčacia doba neplynie po dobu predbežného prerokovania nároku podľa § 15 citovaného zákona.

18/V danom prípade žalobcovi začala plynúť objektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku odo dňa, keď mu bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým mu mala byť spôsobená škoda. Vzhľadom k tomu, že súd v predchádzajúcom posúdení vyvodil, že za nezákonné rozhodnutie možno považovať iba uznesenie o vznesení obvinenia, od jeho doručenia žalobcovi začala plynúť objektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uznesenie o vznesení obvinenia (uznesenie vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V sp. zn. ORP-853/OEK-B5-2006 MM o vznesení obvinenia zo dňa 26.10.2006) bolo žalobcovi doručené dňa 30.10.2006. Z uvedeného je zrejmé, že nárok žalobcu, ktorý uplatnil z titulu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, je premlčaný, nakoľko objektívna premlčacia lehota skončila 31.10.2016, teda právo sa premlčalo v objektívnej premlčacej lehote.

19/Čo sa týka subjektívnej premlčacej lehoty, žalobca sa o škode, ktorá mu mala byť nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci spôsobená, dozvedel najneskôr dňa 02.12.2014 - právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku. V tomto prípade aj pri aplikovaní ustanovenie § 19 ods. 3 citovaného zákona, došlo k prerušeniu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v dôsledku podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku od 28.04.2017 (od podania žiadosti na MS SR do doručenia oznámenia od GP SR, že jeho žiadosť bola odmietnutá ako nedôvodná). Spolu trvalo predbežné prerokovanie nároku 75 dní, 3-ročná subjektívna premlčacia lehota sa potom predĺžila o 75 dní, teda do dátumu 15.02.2018. Nakoľko žaloba bola na súd podaná až dňa 23.09.2019, nie je možné žalobcovi právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v dôsledku premlčania priznať.

20/Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že osobné práva nepodliehajú premlčaniu, aj odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. novembra 2012 sp. zn. 2 Cdo 194/2011, v zmysle ktorého premlčaniu síce nepodliehajú osobné práva (práva zviazané s osobnosťou človeka) a prejavy osobných stránok človeka (§ 11 OZ), ale právo na náhradu nemajetkovej ujmy - tzv. peňažná satisfakcia je osobným právom majetkovej povahy, a teda premlčaniu podlieha.

21/Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

22/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože zo súdneho spisu vznik žiadnych trov konania na strane žalovanej nevyplýva a teda súd jej ich náhradu s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania priznať nemohol.

23/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).